

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

โดยที่คดีทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศเป็นคดีที่มีลักษณะพิเศษ แตกต่างจากคดีอาญาและคดีแพ่งโดยทั่วไป เนื่องจากทรัพย์สินทางปัญญา ซึ่งได้แก่ ลิขสิทธิ์ สิทธิบัตร หรือสิทธิในเครื่องหมายการค้า เป็นสิทธิทางกฎหมายที่มีอยู่เหนือผลงานการสร้างสรรค์ทางปัญญาของบุคคลรวมถึงการประดิษฐ์ (Invention) การออกแบบ (Designs) เครื่องหมายการค้า และบริการ (Trade and Service Marks) สิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์ (Geographical Indications) และการแสดงออกซึ่งความคิด (Expression of idea) นอกจากนี้ผลงานการสร้างสรรค์ทางปัญญาหลายประเภทเป็นสิ่งที่กฎหมายให้การคุ้มครองรวมถึงบรรดาสิ่งที่เกี่ยวข้องกับข้อมูล ความรู้ อุปกรณ์และเครื่องมือต่างๆ ซึ่งสามารถนำไปใช้ประโยชน์ในทางอุตสาหกรรมและพาณิชย์กรรม รัฐจึงให้ความคุ้มครอง ไม่เฉพาะแต่เจ้าของทรัพย์สินทางปัญญาเท่านั้น แต่รัฐยังคุ้มครองผู้บริโภคด้วย¹

ด้วยคุณสมบัติทรัพย์สินทางปัญญาเป็นสิทธิทางกฎหมายที่รัฐได้กำหนดไว้ ซึ่งแตกต่างจากทรัพย์สินโดยทั่วไป กล่าวคือ รัฐให้ความคุ้มครองทรัพย์สินทางปัญญา โดยคำนึงถึงประโยชน์

¹ คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 6608/2541 วินิจฉัยว่า “จำเลยกระทำความผิด โดยมีเจตนา นำเครื่องหมายการค้าที่จำเลยกับพวกร่วมกันปลอมไปใช้กับสินค้าน้ำส้มสายชูที่จำเลยกับพวกร่วมกันผลิตขึ้น โดยไม่ถูกต้องตามคุณภาพและมาตรฐานตามกระทรวงสาธารณสุข เพื่อนำออกขายแก่ประชาชนจำนวน 1,265 ขวด และเจ้าพนักงานยึดได้ฉลากเครื่องหมายการค้าที่จำเลยกับพวกร่วมกันปลอมจำนวนมากถึง 9,000 แผ่น แสดงว่าจำเลยกระทำความผิดโดยประสงค์เพื่อการค้าและเพื่อให้จำเลยกับพวกได้รับผลประโยชน์จากการขายน้ำส้มสายชู โดยไม่คำนึงถึงอันตรายที่จะมีต่อสุขภาพและอนามัยของประชาชนผู้บริโภค ทั้งอาจส่งผลให้เกิดโรคภัยไข้เจ็บแก่ประชาชน นับว่าเป็นภัยต่อสังคมที่ศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลาง พิพากษาจำคุกจำเลยโดยไม่รอการลงโทษนั้นเหมาะสมแล้ว ไม่มีเหตุผลจะเปลี่ยนแปลงแก้ไข”

ทางเศรษฐกิจมากกว่าเหตุผลทางด้านศีลธรรม และการที่ทรัพย์สินทางปัญญามีวัตถุแห่งสิทธิเป็นสิ่งที่ไม่มีรูปร่าง ซึ่งอาจเป็นความคิด การแสดงออกซึ่งความคิดหรือข้อมูลต่างๆ อันเป็นผลงานการสร้างสรรคทางปัญญานั้น กฎหมายได้แยกสิทธิทางกฎหมายออกจากสิ่งที่อยู่ภายใต้สิทธิ (Proprietary rights rather than things) ดังนั้น แม้ว่าสิ่งที่อยู่ภายใต้สิทธิจะถูกทำลายหรือสูญหายไป ก็จะไม่มีความกระทบต่อสิทธิในทรัพย์สินทางปัญญานั้น อย่างไรก็ตามกฎหมายได้กำหนดอายุการคุ้มครองไว้ ได้แก่ กฎหมายลิขสิทธิ์กำหนดอายุการคุ้มครองไว้ 50 ปีหลังจากผู้สร้างสรรค์งานถึงแก่ความตาย หรือกฎหมายสิทธิบัตรกำหนดอายุการคุ้มครองสิทธิบัตรการประดิษฐ์ 20 ปี สิทธิบัตรการออกแบบ 10 ปี หรือกฎหมายเครื่องหมายการค้ากำหนดอายุการคุ้มครอง 10 ปี นอกจากนี้ กฎหมายได้กำหนดหน้าที่ของเจ้าของทรัพย์สินทางปัญญาไว้ด้วย กล่าวคือ เจ้าของทรัพย์สินทางปัญญาจะต้องใช้สิทธิของตน มิฉะนั้น รัฐก็อาจทำการบังคับให้มีการใช้สิทธิก็ได้ ดังตัวอย่างในกฎหมายสิทธิบัตร รัฐอาจใช้มาตรการบังคับใช้สิทธิ (Compulsory licensing) หรือ CL หากผู้ทรงสิทธิไม่ทำการผลิตผลิตภัณฑ์ตามสิทธิบัตรภายในประเทศ หรือไม่ขายผลิตภัณฑ์ภายในประเทศ หรือขายผลิตภัณฑ์ดังกล่าวในราคาสูงเกินสมควร

จากความซับซ้อนของทรัพย์สินทางปัญญาข้างต้น ทำให้เมื่อเกิดกรณีพิพาทเกี่ยวกับการละเมิดในเรื่องทรัพย์สินทางปัญญา บางกรณีผู้เสียหายเข้าใจว่างานของตนได้รับความคุ้มครองในฐานะเป็นทรัพย์สินทางปัญญา หรือจำเลยเข้าใจว่าตนเองละเมิดทรัพย์สินทางปัญญา จึงรับสารภาพเพื่อจะได้รับการลดโทษ หรือผู้พิพากษากำหนดประเด็นข้อพิพาทผิดพลาด ตัวอย่างในคดีเรื่อง “ซูเปอร์แมน” และ เรื่อง “สนูปี้”² ซึ่งถูกวิพากษ์วิจารณ์จากทั้งนักวิชาการและชาวต่างประเทศอย่างมาก ทำให้มีแนวคิดจัดตั้งศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศขึ้น โดยมีแนวคิดที่ว่า คดีทรัพย์สินทางปัญญาหากได้รับการพิจารณาโดยผู้พิพากษา ซึ่งมีความรู้และความเข้าใจในเรื่องเกี่ยวกับทรัพย์สินทางปัญญา โดยมีบุคคลภายนอกซึ่งมีความรู้และความเข้าใจในเรื่องทรัพย์สินทางปัญญาเข้ามาร่วมพิจารณาพิพากษาคดีด้วย จะทำให้การพิจารณาคดีเป็นไปโดยรวดเร็ว มีประสิทธิภาพและเหมาะสมยิ่งขึ้น³

ดังนั้น พระราชบัญญัติจัดตั้งศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศและวิธีพิจารณาคดีทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศ พ.ศ. 2539 ได้จัดตั้ง

² คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 368/2521 และคำพิพากษาศาลฎีกาที่ 4026/2524

³ หมายเหตุท้ายพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศและวิธีพิจารณาคดีทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศ พ.ศ. 2539

ศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศขึ้น และกำหนดให้องค์คณะในศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศต้องประกอบด้วยผู้พิพากษา (judge) ไม่น้อยกว่า 2 คน และผู้พิพากษาสมทบ (Associate judge) อีก 1 คน จึงจะเป็นองค์คณะพิจารณาพิพากษาคดีได้ โดยใช้เสียงฝ่ายข้างมากในการทำคำพิพากษาหรือคำสั่งของศาล⁴ และให้อธิบดีผู้พิพากษาศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลาง หรืออธิบดีผู้พิพากษาศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศภาค แล้วแต่กรณีต้องกำหนดเวรปฏิบัติการของผู้พิพากษาสมทบ⁵ ซึ่งจะต้องปฏิบัติหน้าที่ นอกจากนี้ เพื่อให้การดำเนินกระบวนการพิจารณาเป็นไปโดยสะดวก รวดเร็ว และเที่ยงธรรม พระราชบัญญัติข้างต้นยังได้บัญญัติวิธีพิจารณาคดีเป็นพิเศษ ได้แก่ ให้อำนาจศาลอื่นหรือเจ้าพนักงานศาลทำการสืบพยานหลักฐานส่วนใดส่วนหนึ่งแทนองค์คณะผู้พิพากษาได้ หรือในระหว่างที่ศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศภาคยังมิได้เปิดทำการ ให้ศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลางมีเขตอำนาจในท้องถิ่นนั้น และศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลางอาจขอให้ศาลจังหวัดแห่งท้องที่ที่โจทก์ยื่นคำฟ้องไว้ หรือศาลจังหวัดอื่นดำเนินกระบวนการใดๆ อันมิใช่เป็นการวินิจฉัยชี้ขาดข้อพิพาทแห่งคดีได้ตามความจำเป็น กล่าวคือ ศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลางอาจจะให้ศาลจังหวัดดำเนินการไต่สวนมูลฟ้อง รับฟ้อง รับคำให้การ เตรียมที่จะสืบพยาน จนถึงให้อำนาจศาลจังหวัดดำเนินการสืบพยานแทนได้ด้วย แล้วจึงทำความเห็นส่งสำนวนให้ศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลางเป็นผู้วินิจฉัยชี้ขาดทำคำพิพากษา⁶ นั้น ซึ่งแตกต่างจากการดำเนินคดีแพ่งคดีอาญาทั่วไป ทำให้เกิดข้อถกเถียงในทางวิชาการว่า ถูกต้องตามรัฐธรรมนูญ

⁴ พระราชบัญญัติจัดตั้งศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศและวิธีพิจารณาคดีทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศ พ.ศ. 2539 มาตรา 19

⁵ พระราชบัญญัติจัดตั้งศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศและวิธีพิจารณาคดีทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศ พ.ศ. 2539 มาตรา 22 เวรปฏิบัติการ หมายถึง การกำหนดองค์คณะประจำวันในการพิจารณาพิพากษาคดีที่มาฟ้องต่อศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศในวันนั้นๆ โดยเป็นคดีที่จำเลยรับสารภาพ

⁶ พระราชบัญญัติจัดตั้งศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศและวิธีพิจารณาคดีทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศ พ.ศ. 2539 มาตรา 47

หรือไม่ และเมื่อศาลจังหวัดกระทำการแทนศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลาง โดยที่ไม่มีผู้พิพากษาสมทบร่วมเป็นองค์คณะด้วยนั้น จะทำให้เห็นไปได้ว่า เหตุผลในการจัดตั้ง ศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศขึ้น เพื่อให้มีผู้พิพากษา และบุคคลภายนอกที่มีความรู้และความเข้าใจในเรื่องเกี่ยวกับทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศ เข้าร่วมเป็นองค์คณะพิจารณาพิพากษาคดี ซึ่งแตกต่างจากศาลที่มีอำนาจพิจารณาพิพากษาคดีแพ่งและคดีอาญาทั่วไป จะทำให้การพิจารณาคดีทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศเป็นไปอย่างรวดเร็ว และมีประสิทธิภาพ และเหมาะสมยิ่งขึ้นนั้น ไม่อาจบรรลุวัตถุประสงค์ดังกล่าวได้ โดยเฉพาะในการละเมิดทรัพย์สินทางปัญญาในทางอาญานั้น จะต้องใช้หลักการตรวจสอบ แต่เมื่อศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลางไม่ได้สืบพยานด้วยตนเอง เช่นนี้ จะทำให้การค้นหาความจริงในคดีทรัพย์สินทางปัญญาทางอาญาจะมีความถูกต้องตามหลักกฎหมาย หรือกฎหมายทั่วไปหรือไม่ และจะยังให้ความคุ้มครองแก่ผู้ทรงสิทธิติดลดจนจำเลยและสังคมโดยรวมได้หรือไม่ นอกจากนี้การดำเนินคดีอาญาเป็นการชี้ขาดข้อเท็จจริงในเรื่องที่มีการกล่าวหาว่ามีการกระทำความผิดเกิดขึ้น และหากมีการชี้ขาดว่าได้มีการกระทำความผิดเกิดขึ้นแล้วก็จะนำไปสู่การลงโทษผู้กระทำความผิด ซึ่งการวินิจฉัยเจตนาหรือการกระทำความผิดว่าครบองค์ประกอบความผิดหรือไม่นั้น ต้องอาศัยความรู้ ความชำนาญของผู้พิพากษาเท่านั้น จึงมีคำถามว่าควรจะทบทวนบทบาทของผู้พิพากษาสมทบหรือไม่อย่างไร

1.2 วัตถุประสงค์ของการศึกษา

1.2.1 ศึกษาหลักการและวัตถุประสงค์ของกฎหมายในการให้บุคคลภายนอก ซึ่งมีความรู้ความเข้าใจในเรื่องเกี่ยวกับทรัพย์สินทางปัญญา โดยเฉพาะในคดีอาญาเข้าร่วมเป็นองค์คณะในศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศ

1.2.2 ศึกษาอำนาจการพิจารณาคดีในส่วนอาญาของผู้พิพากษาสมทบในศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศตามกฎหมายไทยเปรียบเทียบกับอำนาจของและผู้พิพากษาสมทบในต่างประเทศ

1.2.3 ศึกษาถึงบทบาทหน้าที่และอำนาจของผู้พิพากษาสมทบในศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศตามกฎหมายและตามแนวปฏิบัติที่เกิดขึ้นจริงในคดีละเมิดทรัพย์สินทางปัญญาในทางอาญา

1.3 ข้อสมมติฐานของการศึกษา

หากผู้พิพากษาสมทบไม่มีอำนาจที่แท้จริงในการวินิจฉัยข้อเท็จจริงในคดีอาญา เช่นเดียวกับลูกขุนในระบบกฎหมายคอมมอนลอว์ (Common Law System) ซึ่งใช้วิธีพิจารณาในระบบกล่าวหาแล้ว ควรยกเลิกตำแหน่งผู้พิพากษาสมทบและนำประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 243 ประกอบพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศและวิธีพิจารณาคดีทรัพย์สินทางปัญญา พ.ศ.2539 มาตรา 31 ซึ่งบัญญัติเกี่ยวกับพยานผู้เชี่ยวชาญในการให้ความเห็นหรือเป็นพยานในคดี ก็จะทำให้การพิจารณาพิพากษาคดีทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศเป็นไปด้วยความรวดเร็วและมีประสิทธิภาพมากขึ้น

1.4 ขอบเขตของการศึกษา

การศึกษาวิจัยมุ่งเน้นประเด็นต่างๆ ดังนี้

1.4.1 ศึกษาอำนาจของผู้พิพากษาสมทบในการพิจารณาพิพากษาคดีอาญาในศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศ

1.4.2 ศึกษาความแตกต่างในบทบาทของผู้พิพากษาสมทบในศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศและศาลชั้นอุทธรณ์พิเศษอื่นโดยเฉพาะในศาลแรงงาน

1.4.3 ศึกษา บทบาท หน้าที่ ในทางปฏิบัติและปัญหาที่เกิดขึ้นของการใช้บทบาทผู้พิพากษาสมทบในศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศ โดยศึกษาการพิจารณาคดีละเมิดลิขสิทธิ์ สิทธิบัตร หรือเครื่องหมายการค้ากับทรัพย์สินโดยทั่วไป

1.5 วิธีการศึกษา

ผู้ทำการศึกษาจะใช้การวิจัยเอกสารและสัมภาษณ์ผู้เกี่ยวข้องดังนี้

ศึกษาวิจัยเอกสาร โดยศึกษาจาก บทความ เอกสารรายงานการวิจัย การเสวนาทางวิชาการ รายงานการประชุม บันทึกการประชุม รวมถึงกฎหมาย ระเบียบปฏิบัติต่างๆ ที่เกี่ยวข้อง ทั้งภาษาไทย และ ภาษาต่างประเทศจากนั้นจึงนำข้อมูลที่ได้รับจากการศึกษา มาวิเคราะห์

1.6 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

เมื่อได้ศึกษาตามวัตถุประสงค์แล้วคาดว่าจะผลที่ได้รับดังนี้

1.6.1 ทราบถึงหลักการและวัตถุประสงค์ของกฎหมายในการกำหนดให้ผู้พิพากษาสมทบใช้อำนาจทางตุลาการในคดีอาญาในศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศ

1.6.2 ทราบถึงหลักการและวัตถุประสงค์ของกฎหมายต่างประเทศในการกำหนดให้ประชาชนเข้าร่วมเป็นองค์คณะในการพิจารณาพิพากษาคดี

1.6.3 ทราบข้อมูลที่เกิดขึ้นจริงเกี่ยวกับการใช้อำนาจทางตุลาการของประชาชนในคดีอาญาในรูปแบบของผู้พิพากษาสมทบในศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศ ตลอดจนปัญหาที่เกิดจากหลักการและแนวทางปฏิบัติอันส่งผลกระทบถึงการอำนวยความสะดวกแก่คดีได้

1.6.4 เสนอแนะแนวทางในการปรับปรุงในส่วนการใช้อำนาจทางตุลาการในคดีอาญาของผู้พิพากษาสมทบในการพิจารณาคดีในส่วนคดีอาญา อันจะช่วยพัฒนาประสิทธิภาพต่อไป

1.7 คำจำกัดความที่ใช้ในการศึกษา

1.7.1 ผู้พิพากษา หมายถึง ผู้พิพากษาอาชีพ ซึ่งได้ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ แต่งตั้งจากข้าราชการตุลาการตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการฝ่ายตุลาการ⁷

1.7.2 ผู้พิพากษาสมทบ หมายถึง บุคคลภายนอกเป็นผู้ทรงคุณวุฒิสาขาใด สาขาหนึ่ง เข้าร่วมเป็นองค์คณะผู้พิพากษา

⁷ มาตรา 14 พระราชบัญญัติจัดตั้งศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศ และวิธีพิจารณาคดีทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศ พ.ศ.2539

1.7.3 ศาลชำนาญพิเศษ หมายถึง ศาลที่มีวิธีพิจารณาคดีเป็นพิเศษแตกต่างจากศาลธรรมดา และผู้พิพากษาที่ทำหน้าที่พิจารณาพิพากษาต้องเป็นผู้มีความรู้ความสามารถเฉพาะด้าน⁸

1.7.4 ลูกขุน หมายถึง ประชาชนธรรมดาซึ่งถูกกำหนดให้มาตัดสินคดีอาญาและคดีแพ่งบางประเภท เฉพาะในปัญหาข้อเท็จจริงเท่านั้น ส่วนปัญหาข้อกฎหมายเป็นหน้าที่ของผู้พิพากษาอาชีพ (ซึ่งแตกต่างกับคำว่า ลูกขุน ในระบบศาลไทยดั้งเดิม ซึ่งหมายถึงข้าราชการที่ได้รับแต่งตั้งจากพระมหากษัตริย์ให้ทำหน้าที่ตัดสินคดี) และเมื่อศาลให้คู่ความให้การชี้แจงข้อเท็จจริงแล้ว ลูกขุนก็เป็นผู้ชี้ขาดอีกครั้งหนึ่งว่าจำเลยมีความผิดหรือไม่⁹

1.7.5 ททรัพย์สินทางปัญญา หมายถึง “สิทธิต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับงานวรรณกรรม ศิลปกรรม และวิทยาศาสตร์ การแสดงออกของศิลปิน สิ่งที่เป็นภาพถ่าย (photogram) และการแพร่เสียงแพร่ภาพ (broadcast) สิ่งประดิษฐ์ทุกสาขาที่ต้องใช้ความเพียรพยายามของมนุษย์ การค้นพบทางวิทยาศาสตร์ การออกแบบของอุตสาหกรรม (Industrial design) เครื่องหมายการค้า (Trademarks) เครื่องหมายบริการ (Service marks) และชื่อในทางการค้ารวมทั้งชื่อที่ตั้งขึ้นเฉพาะ เพื่อแบ่งแยกประเภทตามลักษณะที่แตกต่างกัน (designation) การคุ้มครองเพื่อต่อต้านการแบ่งปันที่ไม่เป็นธรรมและสิทธิอื่นๆ อันเป็นผลจากการสร้างสรรค์ปัญญาในสาขาอุตสาหกรรม วิทยาศาสตร์ วรรณกรรม และศิลปกรรม”¹⁰

⁸ ปรัชญา โกไศยกานนท์, “ปัญหาการนั่งและพิพากษาคดีทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศในศาลต่างจังหวัด,” (งานวิจัยหลักสูตร “ผู้บริหารกระบวนการยุติธรรมระดับสูง (บ.ย.ส.)” รุ่นที่ 7 วิทยาลัยการยุติธรรม, 2547), น. 9.

⁹ ประทีป ทองลิมา, “ระบบลูกขุนสำหรับประเทศไทย,” (วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต คณะนิติศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2523), น.2.

¹⁰ องค์การทรัพย์สินทางปัญญาแห่งโลก (WIPO) ได้ให้คำจำกัดความคำว่า “ทรัพย์สินทางปัญญา” ซึ่งปรากฏในอนุสัญญาก่อตั้งองค์การทรัพย์สินทางปัญญาแห่งโลก ลงนาม ณ กรุงสตอกโฮล์ม เมื่อวันที่ 14 กรกฎาคม 1967